

De Bellvitge estant

AGUSTÍ COLOMINES

elsingulardigital, 14/09/2009

Dissabte passat la diputada Meritxell Borràs em va convidar a la Festa Major de Bellvitge, a l'Hospitalet. Hi vaig anar de gust, perquè sempre he cregut que el catalanisme ha de cercar la complicitat del poble, de les classes populars que van arribar a aquest país en uns moments molts difícils. I ho eren tant per als nouvinguts com també per a Catalunya, que no disposava de cap mena de poder polític que li permetés tirar endavant polítiques d'incorporació a la catalanitat com les que es poden dur a terme avui dia. I tanmateix, aquest país no és possible explicar-lo sense el que representa Bellvitge o, en general, aquelles barriades, ciutats i pobles que van acollir els que havien de ser els nous catalans. Dissabte a la nit, a Bellvitge no hi havia ningú que es preocupés pel que havia de passar l'endemà a Arenys de Munt. No els preocupava perquè crec que fins i tot no els havia arribat la brama.

Mentre menjàvem un entrepà en un dels tenderols de la Fira, de cop, a quarts de dotze de la nit, per entre la gent es feien pas el Molt Hble president José Montilla, l'alcalde de l'Hospitalet i el Ministre de Treball espanyol, Celestino Corbacho, i senyora. A pesar que Espanya té un índex d'atur que arriba gairebé al 20% i que el govern de la Generalitat és incapaç d'oferir cap mena de solució a l'actual situació de crisi, la camada socialista es passejava tranquil·lament, sense entrebancs, en un barri que consideren seu. I a fe de déu que ho és, perquè com vostès deuen recordar, a les darreres eleccions generals el PSC-PSOE va aconseguir una munió de vots a pesar de l'esvoranc del Gornal i de tots

els inconvenients derivats de la ineficiència socialista. A mi m'alegra que els veïns de Bellvitge es vulguin fer una foto amb el president de la Generalitat, es digui Montilla o es digui Mas, però sóc conscient que al catalanisme li queda molta feina a fer per poder capgirar la inèrcia que elecció rere elecció dona la majoria als socialistes des de fa trenta anys.

Arran de l'enrenou provocat per l'actitud intransigent i miop del govern espanyol amb relació a la consulta independentista convocada a Arenys de Munt, he llegit articles realment il·luminats sobre que en aquest poblet del Maresme començava el camí de la llibertat, la independència i no sé que més. Mirin, a pesar que els independentistes oficials em neguen la condició de ser-ho perquè no coincideixo en l'estratègia plantejava fins ara, la meva opinió, l'opinió d'un independentista convençut, és que a Arenys de Munt no ha començat aquest camí èpic que ens volen fer creure els agitadors de sempre. A tot arreu, la independència s'aconsegueix bé per la força o bé perquè se sap aglutinar una majoria social que la fa inevitable. Com que entre els catalanistes ja fa temps que, per sort, la primera opció ha desaparegut, només ens queda l'alternativa de sumar i sumar i sumar el major nombre de ciutadans al sobiranisme. Contra Bellvitge, o sense Bellvitge, Catalunya no serà mai independent. I això el nacionalisme català ho havia entès perfectament fins que una colla de gent molt voluntariosa, atiat per uns independentistes que tanmateix fan president un socialista que d'Arenys no en vol saber res, ens volen fer creure que perquè ells s'han radicalitzat el país també està abocat a cercar la independència sigui com sigui. I és que és molt fàcil confondre's quan tot t'ho mires des d'un cotxe oficial, l'ideologisme extrem o des dels barris i pobles, diguem-ne, catalanitzats de soca-rel.

Quan es faci pública la sentència del TC sobre l'Estatut i, per tant, siguin evidents les limitacions de l'anomenat autonomisme, sumat a la segura victòria del sí en la consulta d'Arenys, la temptació del catalanisme serà decretar la fi de la via autonomista per abocar-se de pet cap a l'independentisme pur i dur. I entretant, a Bellvitge, el president Montilla s'hi passejarà amb olor de multituds i a les eleccions de novembre del 2010 segurament hi revalidarà la seva majoria. Victòria que servirà als independentistes oficials per justificar un tercer tripartit. I així anar fent, com sempre, ofegats per l'estètica.